

Vítězstvo Srdca

VEZMITE SI BOŽIU VÝZBROJ

Ef 6,13

Rodina Panny Márie

2016 (III) / č. 110

Nielen pred niekoľkými mesiacmi, v novembri 2015,
ale už v roku 2014 pápež František viackrát opakoval:

*„Je to môj osobný názor, ale som o tom presvedčený,
že sa už nachádzame v tretej svetovej vojne;
postupne sa odvíja, po etapách, po kapitolách, všade!“*

(30. novembra 2014)

„Konečné víťazstvo patrí Bohu“

*Stále viac ľudí, ktorí sú ohrozovaní prírodnými katastrofami a vojnami,
sa so strachom pozerá do budúcnosti. Státisíce utečencov a migrantov
ohrozujú pokoj v Európe. Kresťanská kultúra starého kontinentu je podvracaná
moslimami s jediným cieľom – úplne ju zničiť.*

*Zároveň sa nachádzame uprostred gigantického duchovného boja, takže zmätok
a rozpoltenie sú stále citeľnejšie aj medzi samotnými katolíckymi kresťanmi.*

*N*áš svätý pápež Ján Pavol II. už ako kardinál Karol Wojtyła dva roky pred zvolením za nástupcu svätého Petra jasným, prorockým pohľadom zachytil prítomnosť i budúcnosť a počas svojej návštevy v USA v roku 1976 pred biskupmi a veriacimi o tom otvorene aj hovoril. A to pred 40 rokmi! Aké aktuálne sú tieto jeho slová práve dnes, dosvedčuje fakt, že arcibiskup Carlo Maria Viganò ako pápežský nuncius v Amerike 11. novembra 2013 citoval Karola Wojtyłu:

„Teraz stojíme pred najväčšou konfrontáciou, akú kedy ľudstvo vo svojich dejinách zažilo. Nemyslím si, že väčšina americkej spoločnosti alebo celkovo kresťanstvo si to v plnom rozsahu aj uvedomuje. Teraz stojíme pred záverečným bojom medzi Cirkvou a anti-cirkvou, medzi evanjeliom a anti-evanjeliom, medzi Kristom a antikristom. Táto konfrontácia je v plánoch Božej prozreteľnosti. Preto je v Božom pláne a musí to byť boj, do ktorého sa Cirkev pustí a bude mu statočne čeliť až do konca ...“ V roku 1980 Karol Wojtyła vo Fulde vyjadril: „Musíme sa pripraviť na to, že čoskoro pretrpíme veľké skúšky, ktoré od nás budú žiadať ochotu položiť aj vlastný život a ktoré si vyžadajú úplnú odovzdanosť Kristovi a pre Krista ... S vašimi a mojimi modlitbami je možné zmierniť súženie, ktoré na nás čaká, ale už je nemožné odvrátiť ho, pretože iba takýmto spôsobom môže byť Cirkev účinne obnovená. Ako často v minulosti vzišla obnova Cirkvi práve z krviprelievania! Ani tentoraz to nebude inak. Musíme byť silní a pripravení; musíme dôverovať Ježišovi a Panne Márii a musíme sa veľmi, veľmi horlivo modliť ruženec.“

Aj kardinál Ivan Dias citoval 8. decembra 2007 vo svojej kázni v Lurdoch slová Karola Wojtyłu o poslednom boji a dodal aj slová útechy:

„*Jedno je v každom prípade isté: Konečné víťazstvo patrí Bohu. A toto záverečné víťazstvo sa uskutoční cez Pannu Máriu, cez Ženu z Knihy Genezis a z Apokalypsy, ktorá bude bojovať proti moci diabla na čele vojska svojich synov a dcér. Ona rozšliape hadovi hlavu.*“

Práve preto sme sa rozhodli, milí čitatelia, v tomto a v nasledujúcom vydaní časopisu Víťazstvo Srdca zamyslieť sa nad **duchovnými zbraňami**, ktoré nám ponúka sám Boh; počnúc **modlitbou ruženca** cez **zasvätenie Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie** až po **svätú spoveď** a nekonečnú moc milosti obety **svätej omše**.

Svätý Michal archanjel, chráň nás

Meno Michal sa vo Svätom písme spomína po prvýkrát v Knihe proroka Daniela:

„V tom čase povstane Michal, veľké knieža, čo stojí nad synmi tvojho národa: Bude to čas úzkosti, aký nebol, odkedy povstal národ až po ten čas.“ (Dan 12,1)

*To, že tento čas nastal, potvrdzuje zážitok veľkého mariánskeho pápeža
Leva XIII. (1810 – 1903), ktorý mal o 2400 rokov neskôr.*

*Dňa 13. októbra 1884 – presne 33 rokov pred slnečným zázrakom vo Fatime
– mal Svätý Otec Lev XIII., veľmi triezvo zmyšľajúci pápež, víziu,
o ktorej porozprával svojmu spovedníkovi.*

*Jeho spovedník ju potom ako duchovné dedičstvo odovzdal
Pietrovi kardinálovi Boettovi, a ten ju po Druhej svetovej vojne zverejnil.*

*T*oto nadprirodzené videnie sa udialo po svätej omši, ktorú slávil pápež Lev XIII.; z vďačnosti zotrval Svätý Otec ešte aj na ďalšej svätej omši. Zrazu zbadal, že sa čosi deje; zdalo sa, že to vidí len on sám. Jeho tvár prezrádzala hrôzu a údiv zároveň; odrazu smrteľne zbledol. Vzápätí nato sa pobral priamo do svojej pracovne a jedným dychom napísal dve modlitby: „*Bože, ty naše útočisko!*“ a „*Svätý Michal archanjel, knieža nebeských zástupov.*“ Čo pápež videl?

Videl zem, ktorá sa roztvorila ako granátové jablko. Z bezodnej priepasti vystupovali myriady diablov, ktorí zaplavili celú zem, všade rozširovali bludy, vyvolávali povstania a vzbury, vojny a revolúcie. Hustá, dusivá hmla sa rozšírila po celej zemi a mŕtvych bolo tak veľa, až sa zdalo, že zem sa v krvi úplne utopí. V tomto okamihu zbadal, ako sa zástup démonov hnal proti Cirkvi, ktorú symbolizovala Bazilika svätého Petra. Múry chrámu sa tak silno zatriasli, až sa zdalo, že sa chrám zrúti. Bol to počas vízie ten okamih, keď Svätý Otec zvolal: „*A niet žiadnej záchrany pre Cirkev?*“ A hľa, tu zostúpil z neba archanjel Michal, začal bojovať proti démonom a porazil ich. Démoni sa stiahli späť do bezodnej priepasti, a tá sa potom zatvorila. Krv vsiakla do zeme, hustá hmla zmizla a nastal žiarivý deň. Tu sa ozval nejaký hlas: „*To všetko sa začne za pontifikátu jedného z nasledujúcich pápežov – a príčinou bude Rusko.*“

Človek by mohol mať pochybnosti, či sa to skutočne takto udialo. Ale dokonca aj svetoznámy exorcista P. Gabriele Amorth, ktorého sme prednedávnom v Ríme navštívili, vo svojej knihe *Exorcista vypráví* píše aj o tejto udalosti. A aby zdôraznil dôveryhodnosť spomínanej vízie,

cituje z pôstneho listu kardinála Nasalliho Roccu, biskupa z Bologne, z roku 1946: „Lev XIII. túto modlitbu sám napísal. Slová *zažeň do pekla satana a iných zlých duchov, ktorí sa na skazu duší potulujú po svete*, majú historické vysvetlenie, o ktorom nám monsignor Renaldo Angeli, osobný sekretár pápeža, často hovoril. Pápež Lev XIII. mal skutočne víziu pekelných duchov, ktorí sa zhromaždili nad Večným mestom. Z tohto zážitku vznikla modlitba – a pápež si prial, aby sa ju modlili po celom svete; sám pápež Lev XIII. sa ju modlil trasúcim a zároveň mocným hlasom. Veľakrát sme ju počuli vo vatikánskej bazilike, v Chráme sv. Petra.“

V roku 1886 bol rozposlaný prípis do všetkých diecéz sveta, v ktorom pápež Lev XIII. nariadil, aby sa túto modlitbu modlili veriaci na kolenách po každej svätej omši. V liturgickej reforme 1969/70 táto mocná modlitba už nebola zohľadnená.

*A*j pápež Ján Pavol II., ktorý už ako kardinál žil vo vedomí, že „*teraz stojíme pred najväčšou konfrontáciou, akú kedy ľudstvo vo svojich dejinách zažilo*“, – spomenuli sme to už v úvode – bol presvedčený o pravdivosti tejto vízie, pretože 24. apríla 1994 na Námestí sv. Petra povedal:

„Kiežby nás modlitba posilnila pre duchovný boj ... Na tento boj sa vzťahuje Kniha zjavenia, keď nám ukazuje obraz svätého archanjela Michala (Zjv 12,7). Na túto udalosť určite myslel pápež Lev XIII., keď na konci minulého storočia zaviedol v celej Cirkvi špeciálnu modlitbu k archanjelovi Michalovi:

*Svätý Michal archanjel,
bráň nás v boji,
buď nám ochrancom
proti zlobe a úkladom diabla.
Pokorne prosíme,
nech mu Boh ukáže svoju moc.
A ty, knieža nebeských zástupov,
Božou mocou
zažeň do pekla satana
a iných zlých duchov,
ktorí sa na skazu duší potulujú po svete.
Amen.*

Hoci sa táto modlitba na konci eucharistickej slávnosti už nemodlí, vyzývam všetkých, nech na ňu nezabúdajú a modlia sa ju, aby sme dosiahli pomoc v boji proti mocnostiam temnoty a proti zosvetšeniu.“

Veľký sviatok

Už 65 rokov pred pápežom Levom XIII. blahoslavená Anna Katarína Emmerichová (1774 – 1824), významná nemecká mystička, 30. decembra 1819 videla vo vízii duchovný boj a konečné víťazstvo Cirkvi. Aj jej Boh ukázal, ako bude Cirkev – zvlášť vďaka pomoci svätého Michala archanjela – zachránená od strašných súžení. Nech je táto vízia aj pre nás všetkých silným povzbudením, keď osobne zažívame a vnímame takú núdzu vo svete a v Cirkvi, na ktorú, ako sa zdá, z ľudského pohľadu neexistuje žiadne riešenie. „Opäť som videla Chrám svätého Petra, stál na jeho vysokej kupole Michal, pričom svietil svojím krvavým rúchom a držal v ruke veľkú vojnovú zástavu. Na zemi zúril krutý boj. Bieli (kresťania), nad hlavami ktorých stál červený, ohnivý meč, ako sa zdalo, už prehrávali. Chrám bol celý od krvi, práve tak ako Anjel, a bolo mi povedané, že sa omýva krvou. Čím dlhšie boj trval, tým viac mizla krvavá clona z chrámu, ktorý presvital stále jasnejšie. Tu Anjel zostúpil na zem, pridala sa k Bielym. Roznietili sa podivuhodnou statočnosťou, ani nevedeli, kde sa v nich vzala. Bol to Anjel, ktorý bil nepriateľov, takže sa na všetkých stranách dávali na útek. V priebehu boja k nim ustavične prebiehali tlupy nepriateľov a raz k nim prebehol náramne veľký zástup. Nad bojujúcimi sa vo vzduchu ukázali tiež zástupy svätcov. Keď Anjel zostúpil zo strechy chrámu, videla som v nebi nad chrámom veľký žiariaci kríž, na ktorom pnel Spasiteľ. Z jeho rán tryskali na svet prúdy žiariacich lúčov. Lúče z rany v boku sa však rinuli prebohatým a širokým prúdom na chrám, ktorý stál dole. Celý chrám žiaril týmito lúčmi.

Videla som na nebi vznášať sa červené, žiariace srdce, z ktorého vyvierať prúd bielych lúčov do rany v boku a iný prúd lúčov sa z neho rozlieval na chrám a na mnohé kraje. Bolo mi povedané, že týmto srdcom je Mária. Keď sa boj na zemi dobojoval, chrám i Anjel zbeleli a zaskveli sa. Anjel zmizol. Zmizol tiež kríž a na jeho mieste stála na chráme veľká žiariaca Pani a rozprestrela okolo chrámu svoj zlatý, trblietavý plášť. Pri bohoslužbách bolo vidieť, ako sa druh zmieruje s druhom a pokoruje sa pred ním. Videla som, ako sa stretávajú biskupi a pastieri a vymieňajú si knihy. Sekty poznali Cirkev z jej zázračného víťazstva a zo svetla zjavení, ktoré, ako na vlastné oči videli, na ňu žiarilo. Vidiac toto zjednotenie som hlboko pocítila blízkosť Božieho kráľovstva.“ A potom mala táto blahoslavená nemecká mystička pochopiť čosi, čo je naplnené veľkou útechou: „Práve tak som pociťovala, ako sa stále viac blíži Božie kráľovstvo. Videla som, ako sa približuje v túžbe mnohých pokorných, milujúcich, veriacich kresťanov; priťahovala ich túžba. Potom som sa naozaj zardovala, že Cirkev je mojou matkou a z detstva sa mi vynorila spomienka na nášho učiteľa, ktorý hovorieval: Kto nemá Cirkev za matku, ten nemá Boha za otca. V chráme, ktorý po prekonanom boji celý zažiaril slnkom, som bola svedkom veľkej slávnosti.“ Títo mnohí pokorní, milujúci, veriaci kresťania ste Vy, milí čitatelia. Dôverujme teda a pomáhajme si navzájom, aby sme zostali verní!

Pramene: Originál: Ildebrando A. Santangelo, *Il ritorno di Gesù*, Adrano/ Catania, str. 14.
Gabriele Amorth, *Exorcista vypráví*. Karmelitánské nakladateľství 2000, str. 23.
Sväté kňazstvo. Podľa videní blahoslavenej Anny Kataríny Emmerichovej. Vydavateľstvo Zaex, 2016.

Blahoslavená Anna Katarína Emmerichová z mestečka Dülmen pri Kolíne nosila mnoho rokov rany nášho Pána na svojom tele a dvanásť rokov pretrpela každý piatok Kristovo umučenie. V mystických víziách mohla vidieť udalosti z dejín stvorenia a spásy, ale aj víťazstvo Božej lásky nad zlom, moc orodovania a ochranu Panny Márie, obnovu Cirkvi a novú dobu naplnenú Duchom Svätým.

Dva záchranné stĺpy

Don Bosco, jeden z najvýznamnejších prorokov v dejinách Cirkvi, ešte dvadsaťtri rokov pred víziou pápeža Leva XIII. mal azda najznámejší zo svojich takzvaných snov. V obraze bitky na mori sa mu ukázalo veľké prenasledovanie Cirkvi, dokonca aj zavraždenie pápeža, ale tiež oslobodzujúce víťazstvo prostredníctvom svätej Eucharistie a Panny Márie.

Dňa 30. mája 1862 opísal don Bosco svojim spolupracovníkom a chlapcom, zhromaždeným v kaplnke oratória v Turíne, víziu, ktorú mal krátko predtým:

Predstavte si, že ste na morskom brehu alebo na skale, že na okolí nevidíte ani kúsok zeme okrem tej, na ktorej stojíte. Na rozsiahlej morskej hladine je nesmierne množstvo lodí pripravených k boju. Vpredu majú všetky lode ostrý železný hrot v podobe šípa, ktorý prebodne a zraní všetko, čo zasiahne. Lode sú vyzbrojené delami, puškami a zbraňami všetkého druhu a výbušnami a približujú sa k jednej obrovskej a vysokej lodi. Pokúšajú sa vraziť do nej svoje ostré hroty, zapáliť ju alebo inak poškodiť.

Túto velebnú loď, dokonale vyzbrojenú, sprevádzalo množstvo malých lodí, ktoré od nej prijímali rozkazy a obratne menili smer, aby sa ubránili pred nepriateľom. Vietor je nepriaznivý a zdá sa, že i nepokojné more praje nepriateľom. Uprostred nekonečného mora, blízko pri sebe vyčnievajú z vody dva vysoké a mohutné stĺpy. Na jednom je socha Nepoškvrnenej a pod jej nohami nápis *Auxilium christianorum, Pomocnica kresťanov*. Na druhom, mohutnejšom a vyššom je hostia a pod ňou nápis *Salus credentium, Záchrana veriacich*.

Hlavným veliteľom obrovskej lode je rímsky biskup. Vidí hroznú nenávisť, ale aj nebezpečné postavenie svojich verných, zvoláva preto k sebe kapitánov podriadených lodí, aby spolu vypracovali plán obrany. Všetci sa zhromažďujú okolo pápeža, aby sa poradili. No keď sa rozpútala víchrica a more sa rozbúrilo, vrátili sa na svoje lode. Keď sa víchrica utíšila a nastal pokoj, pápež dal znova zvolať svojich lodivodov a veliteľská loď pokračovala v plavbe. Náhle sa hrozná búrka znovu vrátila. Pápež stál pri kormidle a všemožne sa snažil, aby loď zaviedol medzi tie dva stĺpy, na ktorých boli reťazami pripevnené kotvy a veľké háky. Nepriateľské lodstvo útočí na pápežskú loď a snaží sa ju zasiahnuť a potopiť. Niektorí vrhajú na palubu výbušniny, iní útočia delami, puškami a prednými ostrými hrotmi. Boj sa stupňoval, bol čoraz zúrivejší. Nepriateľské lodstvo stále prudko dorážalo na veliteľskú loď rímskeho biskupa, ale všetka námaha bola márna. Nepriateľské lode sa znova vzhopia a použijú všetky svoje zbrane, ale obrovská loď obratne a bezpečne pláva smerom dopredu. Chvilami sa zachveje pod hroznými údermi, často jej prerazili boky, ale od stĺpov hneď zavial vánok a trhliny na lodi sa zacelili.

Nepriateľské delá, pušky, železné hroty a ostatné zbrane sa lámu, nepriateľské lode sa potápajú. Pápež je zrazu smrteľne ranený a padá. Okolostojaci ho dvíhajú, no je znova zasiahnutý a umiera. Medzi nepriateľmi zaznieva radostný a víťazný krik a na lodiach zavládol jasot. Ale sotva tento pápež zomrel, na jeho miesto nastupuje druhý, ktorého okamžite, rýchlo zvolili zhromaždení velitelia lodí. Takto zvesť o smrti pápeža prichádza zároveň so zvesťou o novom nástupcovi. Nepriatelia strácajú odvahu. Nový pápež rozptýlil a prekonal všetky prekážky a loď bezpečne doviedol medzi oba stĺpy. Reťazou ju priviazal o kotvu stĺpa, na ktorom bola hostia, a inou reťazou ju upevnil ku kotve, ktorá

visela na stĺpe, kde stála Nepoškvrnená. Potom nastal hrozný zmätok. Všetky lode, ktoré až dosiaľ napádali pápežskú loď, zmätene unikali, vrážali do seba, rozbíjali sa a potápali. Niektoré lodky, ktoré s pápežom udatne bojovali, sa bezpečne priviazali k stĺpom. Mnoho iných malých lodí, ktoré sa zo strachu pred bojom skryli, čakali, kým v hĺbinách nezmiznú trosky rozbitých nepriateľských lodí. Potom pomaly plávali k obojm stĺpom a pripevňovali sa k nim silnými hákmi; tam zostali v pokoji a bezpečí s hlavnou pápežskou loďou. Na mori zavládol pokoj.

Michael Rua (neskorší generálny predstavený saleziánov; pápež Pavol VI. ho roku 1972 vyhlásil za blahoslaveného) dostal od dona Bosca otázku, čo si o tom myslí. Don Rua odpovedal: „Mne sa zdá, že pápežskou loďou je Cirkev, ktorej hlavou je práve on. A ostatné lode, to sú ľudia a more predstavuje svet. Tí, ktorí obraňujú veľkú loď, sú verní prívrženci pápeža. Ostatní sú jeho nepriatelia, ktorí sa snažia všetkými prostriedkami zničiť Cirkev. Dva stĺpy záchrany, zdá sa mi, predstavujú úctu k Panne Márii a k Oltárnej sviatosti.“ Don Bosco dodal: „Dobre hovoríš. Jeden výraz však treba trochu poopraviť. Nepriateľské lode – to je prenasledovanie. Cirkev čakajú ťažké časy. To, čo sa doposiaľ stalo, nie je ničím v porovnaní s tým, čo príde. Nepriatelia Cirkvi sú tu predstavení ako lode, ktoré chcú potopiť veľkú pápežskú loď. V tomto zmätku zostávajú iba dva prostriedky, aby sme sa zachránili: úcta k Panne Márii a časté sväté prijímanie. Využime ich čo najlepšie a rozširujeme ich, aby ich všetci a všade používali.“

(Slovenský preklad na základe talianskeho originálu: Memorie biografiche VII,169)

Don Bosco teda vidí vo svojej prorockej vízii dva atentáty na pápeža. Pri prvom útoku je síce zasiahnutý nepriateľskou guľkou, no jeho pomocníci ho podopierajú a pomáhajú mu znovu sa postaviť. Toto nám, prirodzene, pripomína atentát na pápeža Jána Pavla II. z 13. mája 1981, ktorý Svätý Otec prežil. Až táto dramatická udalosť na Námestí svätého Petra upriamila pozornosť mariánskeho pápeža na dôležitosť a aktuálnosť fatimského posolstva. Pretože v takzvanom „treťom fatimskom posolstve“ sa skutočne opisuje zavraždenie pápeža, vystupujúceho na strmý vrch, na ktorého vrchole sa nachádzal veľký kríž: „Keď vyšiel na vrch, klakol si pod veľký kríž a tu ho skupina vojakov zabila.“ Trom deťom – vizionárom z Fatimy bolo ukázané prenasledovanie Cirkvi, zabíjanie veriacich, rehoľníkov, biskupov a dokonca zavraždenie pápeža, no pápež Ján Pavol II. túto víziu nijako nedával do súvisu s útokom na vlastnú osobu 13. mája 1981. Pri generálnej audiencii 17. mája 2000 povedal: „Pretože sa mi teraz zdá, že čas už dozrel, považoval som za vhodné zverejniť obsah takzvanej tretej časti tajomstva.“ Aj jeho nástupca pápež Benedikt XVI. vo svojej kázni 13. mája 2010 vo Fatime pred tisíckami pútnikov zdôraznil: „Klamal by sám seba ten, kto by si myslel, že prorocké posolstvo Fatimy je ukončené. ... Človek dokázal spustiť kolobeh smrti a hrôzy, ale zastaviť ho nedokáže.“ Žiaľ, tieto slová dnes, v roku 2016, sú výstižnejšie ako kedykoľvek predtým. Ale našim obrátením a našou modlitbou môžeme mnohému zabrániť alebo mnohé aspoň zmierniť. Veď preto boli tieto posolstvá s bolestným obsahom zjavené! Toto musíme opätovne prizvukovať.

*Napokon sa boj skončí víťazstvom. Lebo don Bosco videl, ako po ťažkom boji nový pápež ako kormidelník upevňuje loď Cirkvi o mariánsky a eucharistický stĺp! V danom čase sa toto pripevnenie o mariánsky stĺp uskutoční prostredníctvom poslednej mariánskej dogmy, o ktorú prosí Matka všetkých národov v Amsterdame. Týmto slávnostným korunovaním Panny Márie stratí satan na zemi svoje panstvo a národy, ktoré sa očistia „vo veľkom súžení“, vstúpia do nového času, do novej epochy Ducha Svätého. Panna Mária totiž v Amsterdame sľubuje: „**Víťazstvo je naše!**“ Podobným spôsobom hovorí aj vo Fatime: „**Nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí!**“*

24 hodín pre Máriu

Svätý don Bosco, apoštol mládeže, si zo svojej bohatej pastorálnej a pedagogickej skúsenosti natoľko vážil ruženec, že mu ho nič nemohlo nahradiť. „Ružencom môžeme proti všetkým démonom pekla bojovať, zvíťaziť nad nimi a zničiť ich!“ tak mu to sám Pán Ježiš vysvetlil v jednej vízii.

Aj v tomto dnešnom ťažkom čase patrí ruženec k najhodnotnejším duchovným zbraniam. To je celkom zjavné aj z tzv. ružencovej revolúcie na Filipínach, keď roku 1986 manilský kardinál Sin vyzval veriacich k pokojnému protestu proti skorumpovanému Marcosovmu režimu. V priebehu niekoľkých hodín sa ulice Manily zaplnili takmer štyrmi miliónmi Filipíncov, ktorí sa deň i noc nepretržite modlili ruženec. Úspech mali aj deti, keď pozývali Marcosových vojakov na tankoch, aby sa spolu s nimi modlili. Sviatok Víťaznej Panny Márie 25. februára 1986 sa pre milióny ľudí stal dojímavým mariánskym víťazstvom: pani Corazon Aquino sa po prísaha stala novou prezidentkou štátu a ešte v ten istý deň Ferdinand Marcos, diktátor zbavený moci, ušiel do exilu. Neskôr kardinál Sin v jednom pastierskom liste napísal:

„Mocnejšia než zbrane je dôveryplná modlitba. Účinnnejšie ako strategické plány pôsobia obety a pôst. Mocnejšia než vojenské násilie je tichá moc ľudu, ktorý bdie v modlitbách.“ Nedalo by sa teda aj teraz pomocou modlitbového zápasu urobiť zmenu v ktorejkoľvek krajine a v akomkoľvek čase, dokonca zmeniť aj politiku v celosvetovom meradle?

Alexandra Eberharter, začínajúca učiteľka na prvom stupni základnej školy, a jej priateľ Michael Allram, ktorý momentálne študuje teológiu a informatiku, dvaja mladí ľudia z Tirolska sú o tom presvedčení.

Alexandra: V októbri roku 2015 sme sa v rakúskom Feldkirchene pri Grazi zúčastnili na duchovných cvičeniach, ktoré viedol P. Paul Maria Sigl spolu s Rodinou Panny Márie. V tom čase bola téma „utečenci“ v štajerských médiách veľmi aktuálna, pretože na slovinsko-rakúsky hraničný prieťah Spielfeld (len necelých 50 km od Grazu) prichádzali deň čo deň tisícky ľudí s cieľom dostať sa odtiaľ čo najrýchlejšie do Nemecka. V našom rodnom Tirolsku sme toho ešte veľa nebadali, no tu to vyzeralo celkom inak! Istá priateľka, ktorá býva blízko slovinských hraníc, nám rozprávala, že mnohí domáci obyvatelia si zo strachu zaobstarali zbraň. Dokonca sa prihodilo aj to, že ktosi prišiel do obchodu so športovými potrebami, kde ona práve pracovala, a pýtal sa, či sa tu tiež predávajú zbrane, pretože všade inde už boli vypredané. Táto skutočnosť ma veľmi znepokojila. Nepredstaviteľné! A toto všetko sa odohrávalo len nejaké štyri hodiny cesty od nášho domova, od údolia Zillertal. Počas duchovných cvičení som si jasnejšie uvedomila, v akom ťažkom čase žijeme a ako je nutné zasadiť sa za ohrozený pokoj a bezpečnosť. Keďže ani môj priateľ Michael, ani ja nie sme politicky aktívni a osobne ani nikoho, kto by v politike mohol niečo dosiahnuť, nepoznáme, cítila som sa úplne bezmocná.

Páter Paul nám počas týchto duchovných cvičení premietol video o zmiernej ružencovej „križiackej výprave“ františkánskeho pátra Petra Pavlička, o ružencovom ťažení za pokoj a slobodu. Tu

som celkom nanovo pochopila moc modlitby, predovšetkým ruženca. Zároveň som pri pohľade na aktuálnu ťažkú svetovú situáciu a s ňou spojeným pocitom bezmocnosti pocítila silnú túžbu niečím prispieť k pokoju – podobne ako P. Petrus Pavliček, ktorý v rozbombardovanom a okupovanom Rakúsku podnikol roku 1946 desaťtisíce ochotných veriach k tomu, aby sa vo dne v noci neúnavne modlili ruženec za oslobodenie krajiny od cudzej nadvlády. A tak roku 1955 daroval Boh Rakúsku vytúženú, vymodlenú slobodu. Páter Petrus poslúchol Pannu Máriu, ktorá mu pri modlitbe pred milostivým oltárom na pútnickom mieste v Mariazelli povedala: „*Keď urobíte, čo vám poviem, nastane mier!*“

Michael: Ako to opisuje Alexandra, tak som to prežíval aj ja. Bol to predovšetkým pocit bezmocnosti, ktorý vo mne rástol pri pohľade na aktuálnu svetovú situáciu. „*Ako by som len ja, jednoduchý muž mohol čosi zmeniť?!*“ myslel som si často. Pokoj mi nedala ani myšlienka na to, čo bolo pri problémových situáciách často počuť z médií: „*Ako raz odpovieš na otázky svojich vnúchat, keď budú chcieť vedieť, prečo si v tomto ťažkom čase nič nepodnikol?*“ Nevedel som. No i ja som bol presvedčený o tom, že modlitba ruženca má moc zabrániť vojnám a robiť zázraky. A tak ma potešilo, keď na spätočnej ceste z duchovných cvičení Alexandra nahlas uvažovala: „*Mali by sme vlastne ľudí priviesť k tomu, aby sa modlili ruženec 24 hodín denne, teda nepretržite. Keď sa nám to podarí, tak sa nám nemôže nič stať, pretože potom bude neustále nad nami a nad svetom ochrana Panny Márie.*“

Znelo to logicky a ja som si bol istý, že to bolo inšpirované Duchom Svätým. Vedeli sme teda, čo máme robiť, len, žiaľ, nevedeli sme, ako to uskutočniť. Aby sme nadchli dostatočne veľa ľudí na 24-hodinovú modlitbu ruženca – denne počas siedmich dní v týždni – to by sa musel stať zázrak! Znamenalo by to nájsť každý týždeň najmenej 336 modliacich sa ľudí, ktorí by modlitbe ruženca venovali polhodinu v skorých ranných hodinách, počas dňa, neskoro večer alebo v noci! Ako dať do obehu takúto modlitbovú akciu? Mne ako nastávajúcemu učiteľovi informatiky v tom okamihu pripadalo do úvahy len jedno: internetová listina modliacich sa ľudí! Pomyslel som si, že ak by sa k nám pridala hoci len jedna jediná osoba, už aj tak by sa oplatila všetka námaha.

Alexandra: Keď sme boli už doma a premysleli sme si koncept, porozprávala som pátrovi Maximiliánovi Maria Schwarzbauerovi z Rodiny Panny Márie o našom nápade. Vďaka jeho podpore mohol Michael začať s programovaním webovej stránky. Po vyše mesiaci sme po prvýkrát mohli ísť online so stránkou „24 hodín pre Máriu“ a boli sme milo prekvapení, keď sme zistili, že 27. november, keď sme s modlitbovou reťazou začali, je presne mariánskym sviatkom zázračnej medaily!

Alexandra a Michael: A potom šlo všetko veľmi rýchlo! Začali sme s jedným dňom v týždni v nádeji, že sa do našej listiny v danom dni nahlási aspoň niekoľko modliacich sa ľudí. No listina bola už hneď prvý deň plná, čo nás veľmi potešilo. Ľudia sa hlásili k nepretržitej modlitbe ruženca jeden po druhom v tom čase, ktorý si z 24 hodín sami vybrali. Jednotlivci boli nadšení a netrvalo dlho a my sme mohli pridávať ďalší a ďalší deň. Je to jednoducho neuveriteľné: vďaka našej nebeskej Matke je „ružencový týždeň“ už mnoho týždňov stále plný! Od Zeleného štvrtka 2016 sa ľudia modlia celých sedem dní v týždni, nepretržite 24 hodín. Modlia sa ruženec za pokoj a na úmysly Matky všetkých národov. Modlitbová reťaz „24 hodín pre Máriu“ je už preložená do piatich jazykov. Doteraz sa na tejto akcii zúčastnili modliaci sa ľudia z 20 národov: z Rakúska, z Nemecka, z Francúzska, z Talianska, zo Švajčiarska a zo Slovenska, z Belgicka, z Veľkej Británie, zo Švédska, zo Španielska, z Ameriky, z Kanady, z Uruguaja, z Argentíny, z Austrálie a z Kazachstanu, z Maurícia a z Burkina Faso v Afrike, takisto aj z Filipín a dokonca zo Spojených arabských emirátov!

*S*me pevne presvedčení, že spoločnou modlitbou ruženca môžeme mnohému zabrániť a zmierniť utrpenie. Opätovne sa nám jednotlivci zdôverujú, že sami ako „súčasť modlitbovej reťaze“ sa cítia byť osozní a že pri pohľade na svetovú situáciu už nemajú taký silný pocit bezmocnosti. Mnohých veľmi utešuje a povzbudzuje aj istota, že ľudia sa modlia 24 hodín každý deň ruženec za pokoj. Snáď budeme môcť raz svojim vnúčatám odpovedať v zmysle pátra Petra Pavlička, že sme sa za pokoj v Európe prinajmenšom nepretržite modlili ruženec. Veď sestra Lucia z Fatimy určite nepovedala nasledovné slová zbytočne: „*Od kedy presväta Panna dala ružencu takú moc, neexistuje už žiaden materiálny ani duchovný, žiaden národný ani medzinárodný problém, ktorý by sa nedal vyriešiť modlitbou ruženca a našimi obetami.*“

*M*odlime sa, aby sa ešte mnoho ľudí rozhodlo verne modliť ruženec! Prosím, nahláste sa i Vy do internetovej modlitbovej listiny „24 hodín pre Máriu“, aby sme tak napli a rozťahli celosvetovú sieť, v ktorej sa budeme spoločne modliť za pokoj a na úmysly Matky všetkých národov. Môžete sa nahlasovať po dňoch alebo sa prihlásiť aj fixne na určitý deň prostredníctvom linku: **24hodin-premariu.sk**

Pre tých z Vás, ktorí nemáte prístup na internet, a radi by ste sa pridali do „ružencovej modlitbovej reťaze“, resp. by ste pre ňu radi získali ďalších ľudí bez internetu – ako napr. rodinných príslušníkov, priateľov, týždňové modlitbové stretnutia (stretká), rehoľných spolubratov alebo spolusestry, chorých alebo starších ľudí – existuje tiež možnosť pripojiť sa každý týždeň alebo každý deň vo fixnom, vždy rovnakom čase. Prosíme, zavolajte nám na telefónne číslo redakcie 047/ 45 12 467, resp. nám napíšte list, aby sme mohli pevne stanoviť Váš čas modlitby ruženca do internetovej týždňovej listiny. Ďakujeme, že svojou modlitbou Vy pomáhate Panne Márii, aby nám ona mohla pomôcť v tomto ťažkom čase.

„Daj mi tú zbraň!“

*P*áter Pio, ktorého často nazývali i „živým ružencom“, raz napísal svojmu duchovnému otcovi: „*Moc diabla, ktorý na mňa útočí, je strašná.*“ V tomto boji sa mu ustavičná modlitba svätého ruženca stala najúčinnjšou zbraňou.

Páter Pio raz v tejto súvislosti hovoril o svojom sne: „Jedného večera som bol na chóre a modlil som sa. Zrazu ma vyrušili hlučné výkriky. Prichádzali z námestia pred kostolom. Pristúpil som k oknu. Vonku som zbadal rozzúrený dav, ktorý kričal: ‚*Preč s Ježišom! Preč s pátrom Piom!*‘ Hneď nato som sa stiahol a so všetkým som sa zdôveril Panne Márii. Ona mi dala malú zbraň, celkom malú. Takú malú, že by sa dala skryť dokonca i vo vlasoch. Išiel som späť k oknu a davu som ukázal túto zbraň; kývala sa zo strany na stranu. Tu zrazu všetci na námestí padli na zem, akoby boli v bezvedomí. Ja som sa však išiel modliť. O chvíľu som z námestia opäť počul hlasy. Vrátil som sa k oknu a zbadal som obrovský zástup ľudí. Vtedy som hlasno zvolal: ‚*Kto ste?*‘ A oni kričali: ‚*Nech žije Ježiš! Nech žije Panna Mária! Nech žije páter Pio!*‘ – ‚*Ach, veď vy ste moje duchovné deti,*‘ odvetil som. ‚*Vždy sa modlite ruženec a nikto vám nebude môcť skriviť čo i len vlas na hlave.*“

*K*eď išiel páter Pio spať a nemohol hneď nájsť jeden zo svojich ružencov – zvyčajne si ich odkladal pod vankúš alebo na nočný stolík – obrátil sa na svojho spolubrata pátra Onorata Marcucciho,

ktorý bol posledné štyri roky takmer stále s ním, a veselo mu povedal: „Daj mi tú zbraň, s ktorou sa vyhrávajú bitky!“ V predvečer svojho odchodu z tohto sveta zanechal páter Pio svojim duchovným deťom testament: „Milujte Pannu Máriu a starajte sa o to, aby bola milovaná. Stále sa modlite ruženec!“

Prameň: P. Marcellino Iasenzaniro, Padre Pio parla della Madonna, San Giovanni Rotondo, 2006

Náš ranný ruženec cez skype

Tri sestry, Petra, Andrea a Christine Frank z nemeckého Čierneho lesa tiež pochopili silu sv. ruženca: „Byť verný denne modlitbe ruženca však vôbec nie je ľahké! Odrádza nás od toho tisíc vecí, ako sú napríklad rôzne termíny, povinnosti alebo jednoducho len naša únava. Keď sa človek konečne rozhodne zobrať do rúk ruženec, práve zazvoní telefón alebo sa vyskytne niečo dôležité, čo sa musí okamžite vybaviť alebo na čo sa nesmie v žiadnom prípade zabudnúť. Veľmi však pomáha, keď má človek niekoho, kto sa rád pridá k spoločnej modlitbe ruženca. Napriek viachodinovej vzdialenosti, ktorá nás, tri sestry, vzhľadom na našu prácu a štúdium delí už niekoľko rokov, našli sme nový spôsob, ako sa môžeme spolu denne pomodliť ruženec. A to cez skype.“

Petra: Inšpirovaná mojím dobrým priateľom, ktorý sa každé ráno o šiestej modlí so svojou ženou ruženec, s Andreou sme sa pred ôsmimi rokmi rozhodli, že urobíme to isté. Vtedy sme bývali spolu v jednom byte a aby sme stihli prísť načas do školy a do kancelárie, začali sme sa modliť už o pol šiestej.

Andrea: Keď sa o rok neskôr Petra presťahovala kvôli štúdiu do Giessenu, rozhodli sme sa modliť náš ruženec jednoducho cez počítač prostredníctvom skypu.

Petra: Z tejto rannej modlitby čerpám veľa sily a útechy. Do nej môžeme zahrnúť i rôzne úmysly, ktoré nám zveria naši známi.

Christine: Pred štyrmi rokmi som sa pridala k mojim dvom starším sestrám prostredníctvom konferenčného hovoru cez skype. Toto „modlitbové stretnutie v trojici“ mi odvtedy dáva veľmi veľa do všedného dňa. Predovšetkým keď nastane situácia, kde treba riešiť medziľudské problémy, vtedy si jasne všimnem, že sa mi skôr podarí zostať v láske, namiesto toho, aby som sa rozčúlila alebo stratila trpezlivosť. Modlitbou ruženca sa cítim chránená Pannou Máriou, našou Matkou, a hneď ráno mám lepšiu náladu a viac chuti do práce. Keď sa mi niekedy nepodarí pridať sa k spoločnej modlitbe, práca v zlatníctve je pre mňa počas celého dňa oveľa namáhavejšia.

Andrea: Stáva sa, a to nezriedka, že keď sa chceme pomodliť ruženec, práve vtedy začne z nevyvetliteľných dôvodov „haprovať“ technika. Zrazu nie je internetové pripojenie alebo nie je dobre počuť sestry na druhom konci, pretože vo vedení to šuští, alebo práve uprostred modlitby začne počítač inštalovať aktualizácie. Vtedy treba jednoducho vydržať a nevzdať sa! Nevynecháme našu modlitbu ani v nedeľu či cez prázdniny. Jednoducho si termín preložíme na hodinu, ktorá vyhovuje všetkým trom. Aj keď ráno nemávame dlhé rozjímania, nikdy nám nechýbajú rôzne variácie. Napríklad v stredu sa modlíme vždy na úmysly sv. Jozefa.

Christine: To, že dokáže byť každá z nás v dnešnom svete verná viere a že medzi sebou žijeme v takej harmonickej jednote, je zaiste vďaka milosti spoločnej modlitby ruženca. Keď však príde predsa len k nejakému napätiu, takmer vždy si uvedomíme, že sme sa v ten deň spolu nemodlili.

Andrea: To, že si tak výborne rozumieme, aj čo sa týka viery, je bezpochyby zásluha spoločnej modlitby. Sme jedno srdce a jedna duša. Tak to vždy nebývalo.

„Musia nás vidieť modliť sa!“

Andrea: Dozvedela som sa, že počas púte do Svätej zeme v septembri 2015 prišlo k veľkým nepokojom nielen na Chrámovom vrchu v Jeruzaleme, ale aj v našom rodnom meste Donaueschingen. Polícia musela opakovane zasahovať v domovoch pre utečencov, kde ich vtedy bolo ubytovaných takmer 2000; väčšinou pochádzali zo Sýrie, Afganistanu, Iraku a Iránu. Stále som rozmýšľala nad týmto problémom. Ustarostená, tak ako mnohí kresťania, som sa pýtala vzhľadom na bezradných politikov a nekončiacu sa imigračnú vlnu, ktorá sa valila na Európu: *Ako sa môžem ja zodpovedne pričiniť o pokoj?*

Po návrate domov som hneď na druhý deň cestovala na Modlitbový deň Matky všetkých národov do Švajčiarska, kde P. Paul Maria Sigl rozprával vo svojich prednáškach s nádejou, no zároveň aj s veľkou vážnosťou o momentálnej svetovej situácii, o nebezpečenstve islamizácie kresťanskej Európy aj prostredníctvom utečencov a migrantov. „Uvidia nás kresťanov potom aj modliť sa?“ Po tejto otázke mi bolo jasné: *Teraz, alebo nikdy! Tu pomôže iba jedno – eucharistická poklona!* Spoločne so sr. Birgittou z Rodiny Panny Márie sme rozmýšľali o koncepte celodennej poklony počas jedného dňa v týždni. Tento náš návrh sme 7. októbra predložili miestnemu farárovi Erichovi Loksovi. Ihneď sme získali jeho plnú podporu, pretože modlitba za pokoj bola i pre neho dôležitým úmyslom. A tak, ako odpoveď na teroristické útoky z 13. novembra 2015 v Paríži, sa začala „poklona za pokoj“.

Sr. Birgitta: Naš deň poklony sa koná v krásnom barokovom Kostole sv. Jána, ktorý je postavený priamo pri často navštevovanom prameni Dunaja. A práve preto vstupuje väčšina turistov aj do Božieho chrámu, kde máme našu poklonu každú stredu od jedenástej hodiny do dvadsiatej prvej. S prekvapením sledujeme, ako si niektorí z turistov pokľaknú aspoň na chvíľu. Iní nám zasa zverujú svoje úmysly. Raz nás, napríklad, veľmi vážne prosil jeden zo splnomocnencov za utečencov: *„Modlite sa za nás!“*

Už od začiatku, ešte v novembri 2015, opakovane prichádzali na poklonu dokonca i utečenci, ako napríklad istá mladá žena, ktorá spolu so svojimi dvoma deťmi zostala celú polhodinu pred Najsvätejšou sviatosťou oltárnu.

Prednedávnom sa istý turista z mesta Meßstetten prechádzal pred vystavenou monštranciou v presbytériu a prezeral si hlavný oltár. Slušne som ho upozornila na to, že sa klaniame Ježišovi v Oltárnej sviatosti. Keďže spolu so svojou ženou ako protestanti nemali k poklone žiaden vzťah, krátko som im vysvetlila, že sa my katolíci – vzhľadom na situáciu vo svete a na mnohých utečencov v Nemecku – klaniame Bohu v bielej hostii. Hodinu po hodine sa striedame, aby sme Ježiša prosili o pokoj pre naše mesto i pre celý svet. *„Ach, tak je to teda! Ďakujem, že ste nám to vysvetlili. Sme ochotní priučiť sa niečomu novému,“* povedal muž pokorne a pokračoval: *„Mám strach zo situácie s utečencami.“* – *„Vidíte, preto je poklona taká dôležitá,“* odvetila som mu. Vtedy prikývol a spýtal sa: *„Prečo sa teda toto nerobí i u nás a zároveň vo všetkých mestách?“*

Andrea: Odkedy máme poklonu, nie je skoro vôbec počuť o policajných zásahoch a takmer 1100 utečencov bolo presunutých do iných miest. Odtedy sa utečenci opätovne zastavujú v našom mestskom kostole. Nedávno prišiel jeden veľmi mladý muž, ktorý s viditeľným záujmom postál pri prvom zastavení krížovej cesty. Vtedy – ako som len najlepšie vedela – po anglicky som mu vysvetlila: *„To je Ježiš Kristus, Boží syn, ktorý z lásky k nám zomrel na kríži.“* Ukazujúc na svätostánok som mu vysvetľovala ďalej: *„Tam býva náš Pán, Ježiš.“* Pritom som si vedome pomaly klakla na koleno. Spýtavo sa na mňa pozrel, či si aj on má pokľaknúť, a keď som prikývla, klakol si i on. Opäť som nanovo pochopila: *„Musia nás vidieť modliť sa!“*

„Kto sa postí, nebojí sa zla“

V našom západnom svete sa stal pôst módnym úkazom: poznáme liečivý pôst, aby sme schudli, aby sme si očistili telo či posilnili imunitný systém.

Len kto pozorne číta evanjelium, vie, že pôst je v nasledovaní Krista jednou z najmocnejších zbraní v duchovnom boji.

Pripomeňme si, že keď Ježiš uzdravil mladíka posadnutého zlým duchom, udivení učeníci sa ho spýtali: Prečo sme nemohli vyhnať diabla my?

A Pán im odpovedal: Tento druh (diabolstva) sa nedá vyhnať ináč, iba modlitbou a pôstom. (porov. Mt 17,19-21)

*N*ikto nechápal Pána Ježiša tak dobre, ako jeho matka; tá, ktorá rozšliape hadovi hlavu. Preto nás v Medžugorí pobáda, aby sme sa postili. Na tomto mieste v žiadnom prípade nechceme predbiehať konečné rozhodnutie Cirkvi o pravosti zjavení, ale predsa len nemôžeme nespomenúť toto milostiplné miesto, kde milióny pútnikov zakúsili pomoc na tele i na duši. V posolstve z 25. januára 2001 nám Kráľovná pokoja vysvetľuje, aký význam má obeta pôstu z lásky k Ježišovi: „Dnes vás pozývam, aby ste obnovili modlitbu a pôst s ešte väčším nadšením... Deti moje, kto sa modlí, nebojí sa budúcnosti, a kto sa postí, nebojí sa zla. Znovu vám opakujem: modlitbou a pôstom možno zastaviť aj vojny, vojny vašej pochybovačnosti a strachu z budúcnosti.“

Pôst mi zachránil život

*L*uca z Talianska zažil dojímavým spôsobom, aké pravdivé sú tieto slová. Rozpráva: „Dlhé roky som bol otrokom myšlienok na samovraždu, trápený neustálou túžbou ukončiť svoj život. Čo ma k tomu viedlo, bola bolesť nad životom mojich rodičov, ktorí žili odlúčene, citová neistota, ťažkosti v práci, finančné problémy... a nakoniec aj moje snahy nájsť pomoc v hnutí new age. Keďže sa mi to nepodarilo, prešiel som na špiritistické praktiky; až po mágiu a okultizmus. Tým som doslova otvoril dvere tme a dovolil som vstup myšlienkam, ktoré mi hovorili, že som nebol stvorený pre život a že všetko, čo podnikám, je odsúdené na neúspech.“

*V*detstve som počul o Medžugorí a vedel som, že tam Panna Mária prosí o modlitbu ruženca a o pôst, aby nám mohla vložiť do srdca pokoj. Či to platilo aj pre mňa? O tom som mal svoje pochybnosti. Ale keď som jedného dňa našiel na internete CD s názvom *Pôst prostriedok na uzdravenie a oslobodenie*, ihneď som si toto CD kúpil a jedným dychom som si ho vypočul. Na konci som si pomyslel: *Prečo by som to nemal skúsiť; postiť sa raz o chlebe a vode 24 hodín?*

Horšie to už nemohlo byť, pretože v mojom vnútri bola priepasť smútku a strachu. Nasledujúci deň, bolo to v stredu, som odštartoval svoj pokus. Povedal som Panne Márii: *Keď to nebude fungovať, skončím so svojím životom.* To bola celá moja modlitba. No predsa sa udialo vo mne niečo mocné.

Cez deň som cítil, ako do mňa stále viac prichádzal život a ako sa moje srdce stávalo ľahším a slobodnejším. Temné myšlienky, predovšetkým tie, ktoré ma nabádali vziať si život, sa mi odrazu zdali smiešne a hlúpe. Bolo mi jasné, že to boli démoni, čo mi celé roky vštepovali do hlavy myšlienky prinášajúce smrť, myšlienky proti životu, proti láske, proti radosti a predovšetkým proti Ježišovi, môjmu Vykupiteľovi! V tú stredu sa vo mne všetko zmenilo. Mohol som osobne na tele i na duši pocítiť duchovnú moc pôstu. Dnes žijem ako dieťa Panny Márie s veľkou vďačnosťou, že mi vrátila život.“

Nasledovať Ježiša

*A*ni wellness, ani fitness nebolo tým, čím sa Pán Ježiš pripravoval na svoje verejné účinkovanie. On sa na 40 dní utiahol na púšť, aby sa tam modlil a postil. Tým nám ukazuje, aký veľký význam má pôst v boji proti pokušeniu. Pán tak dokonale dôveroval pomoci svojho nebeského Otca, že neučinil ani len ten zázrak, aby premenil kamene na chlieb, pretože chcel byť závislým jedine od Otca a len od neho očakával všetku pomoc.

Keď sa my kresťania postíme, tak to robíme v prvom rade preto, aby sme nasledovali Ježišovu pokoru v úplnej závislosti od Otca. Kto sa postí ako Ježiš – z lásky – stále viac sa otvára na prijatie Božej vôle, oslobodzuje sa od seba samého a necháva sa naplňovať Duchom Svätým. Kde však býva Duch Svätý, tam démoni nemajú miesto. Kto sa vnútorne oslobodí od všetkého, čo nie je Boh, toho pokušenie nemôže zviest' a stáva sa schopným pomáhať aj druhým, aby sa oslobodili od škodlivých závislostí.

*L*ynnda zo Škótska mala s pôstom hlboký zážitok. Rozpráva: „Môj brat, poslušný, pokojný, ale aj veľmi spoločenský, sa ako študent medicíny dostal do zlých kruhov, ktoré ho zvedli na alkohol a hazardné hry. Čoskoro už nedokázal vykonávať svoje povolanie lekára, stal sa závislým od alkoholu a hier.

Všelijakým spôsobom sme sa pokúšali pomôcť mu, ale bolo to bez úspechu. Nakoniec sme sa s mojou mamou rozhodli, že si urobíme púť k Panne Márii do Medžugoria. To bolo v októbri 2012. Keď sme prosili sr. Emmanuel zo Spoločenstva blahoslavenstiev, aby nám pomáhala modliť sa za môjho brata Patricka, povedala mojej matke: *„Keď chcete vyhrať tento boj, nestačí sa len modliť, musíte sa aj postiť. Potom Boh vykoná to svoje.“*

Keď sme sa opäť vrátili domov, začali sme sa s mamou postiť každú stredu a piatok; boli sme len o chlebe a vode. A predstavte si, udial sa zázrak! Nie naraz, ale krok za krokom: počas nasledujúcich dvoch rokov Patrick prestal s hrami úplne. Dokázal splatiť svoje dlhy a dnes pracuje ako úspešný lekár. Už nie je závislý ani od alkoholu a našiel si milú priateľku. Pôst mal tú moc, že v ňom zlomil niečo, čo nedokázali žiadne naše snahy a slová.“

Sr. Emmanuel Maillard vydala knižnú publikáciu *Pôst, prostriedok na uzdravenie a oslobodenie*. V prepracovanom talianskom vydaní obšírne rozpráva o prípade Lucu z Talianska (porov. str. 21). Úvodné slovo k tomuto vydaniu knihy napísal svetoznámy exorcista P. Gabriele Amorth. Okrem iného uvádza: „Vedel som o účinku pôstu, ale nepoznal som všetky aspekty, ktoré tu ty tak dôkladne predstavuješ. Čítaním tejto knižky človek naozaj dokáže nanovo objaviť pôst a jeho hodnotu. ... Argumenty, ktoré uvádzaš, a predovšetkým príklady, ktoré spomínaš, nám pomáhajú pochopiť, prečo Panna Mária tak veľmi trvá na tomto prostriedku, ktorý je veľmi účinný pre dušu, pre telo a pre apoštolát už tu na zemi, ako aj pre duše v očistci ... Bola to s určitosťou Panna Mária, ktorá ťa inšpirovala k tejto knihe. Ďakujem ti a žehnám ťa!“

„Pôst, ktorý sa mi páči“

*N*ie každý sa dokáže postiť o chlebe a vode, ale každý si môže nájsť svoj spôsob pôstu. Veľký človek modlitby a pôstu Ján Mária Vianney, svätý farár z Arsu, hovorí zo svojej bohatej skúsenosti: „Zakaždým, keď sa zriekneme nejakej veci, ktorú by sme radi urobili, už ide o pôst, ktorý je Bohu milý, pretože pôst neznamená v prvom rade to, že sa zdržiavame pitia a jedla, ale spočíva v zrieknutí sa toho, čo by bolo momentálne podľa našej chuti. Ten vykonáva veľký a Bohu veľmi milý pôst, kto bojuje so svojou vlastnou vôľou, so sebaláskou, samolúbosťou, so svojou pýchou, svojím odporom konať to, čo robí nerád; kto trpezlivo znáša osoby, ktoré sú v rozpore s jeho charakterom a jeho štýlom konania.“

Ako veľmi milujem tieto malé umŕtvovania, ktoré nikto nevidí: vstať o štvrt hodinku skôr, zriecť sa toho, aby sme sa pozreli na niečo, čo priťahuje náš pohľad, pretože je to vzrušujúce, hlavne na uliciach veľkých miest ... Ó, aké veľké milosti mi Pán daroval pôstom! Dostal som všetko, o čo som prosil v modlitbe pre seba a pre druhých.“

*S*vätý Ján Chryzostom, arcibiskup z Konštantínopolu a jeden z najväčších duchovných učiteľov a askétov 4. storočia, učil, že zriekanie sa výlučne len pokrmu, vôbec nie je dokonalý pôst: „Bolo by neužitočné, keby sme odníмали pokrm telu, ale srdce si živili nečistotou, egoizmom, pohodlnosťou. Zriekaš sa jedla, ale dovoľíš si počúvať márnivé a svetské veci. Musíš sa postiť ušami a to tak, že si nevypočuješ niektoré veci, ktoré sa hovoria o tvojich bratoch, predovšetkým klebety a ohovárania. Posti sa aj slovami tak, že nepovieš nič, čo by sa druhého mohlo dotknúť, veď čo by osožilo, keby si nejedol mäso, ale svojho brata by si požieral?“

Pôst môže znamenať aj to, že bdieme nad svojimi myšlienkami, pretože každý dobrý skutok, ale aj každý podlý skutok, každá čnosť a každá neresť, všetko sa začína v našich myšlienkach. Keď sa postíš, hovorí Pán v evanjeliu, tak to rob to v skrytosti, to znamená: rob to jedine z lásky k Bohu. Potom bude v tebe rásť pravá láska, a ako hovorí Izaiáš, „Vtedy ako zora vypukne ti svetlo a uzdravenie ti náhle vyklíči“ (Iz 58,8).

Svätá spoveď

Prvým darom pre apoštolov od zmŕtvychvstalého Pána bolo odpustenie a s ním spojený pokoj. Zároveň im dal moc a poslanie odpúšťať hriechy. „Kristus chcel, aby celá jeho Cirkev bola svojou modlitbou, svojím životom a svojou činnosťou znakom a nástrojom odpustenia a zmierenia, ktoré nám získal za cenu svojej krvi,“ tak hovorí katechizmus. (KKC 1442) „Sviatosť zmierenia s Bohom spôsobuje totiž pravé ‚duchovné vzkriesenie‘, prinavracia dôstojnosť a dobrá života Božích detí, z ktorých najvzácnejším je priateľstvo s Bohom.“ (KKC 1468)

*H*riechom sa človek odvracia od Boha a stráca vzácne dobro, vrúcne priateľstvo s ním. Nie že by Boh odnímal človekovi svoju lásku, ale egoizmus a nedostatočná odovzdanosť do Božej vôle narušujú detský vzťah k nášmu nebeskému Otcovi. Tak ako naši prarodičia i my sa často rozhodneme pre satanove ponuky, a tým sa mnohokrát nevedomky odovzdávame do jeho moci. Každý to pozná: Keď sme prvý raz podľahli pokušeniu, ako alarm sa ozvalo naše svedomie. Avšak keď toto nesprávne rozhodnutie neľutujeme a naše predsavzatie tento hriech už nespáchať nie je pevné, často padneme do tej istej pasce a naše chybné správanie sa stane zvykom, nerestou, závislosťou. V tomto duchovnom boji je sviatosť zmierenia tou najsilnejšou zbraňou. Len čo hriech ľutujeme a prosíme Boha o odpustenie, stratia diabli svoj nárok na vládu nad naším srdcom. Ježišovými slovami, ktoré vysloví kňaz: „*Ja ťa rozhrášujem...*“, oslobodzuje Boh dušu od všetkých zlých pút a zlému odníma všetok vplyv na ňu. Tieseň a smútok, ktoré človek nesie ako následok svojej viny, musia ustúpiť, lebo Božie odpustenie dáva útechu, silu a v niektorých prípadoch dokonca aj telesné uzdravenie. Preto mohol sv. farár z Arsu, ktorý v spovednici strávil denne 14 hodín, tvrdiť: „*Hriechy natrvalo nedokážeme zahnať, pretože sa opäť vrátia; a to najneskôr na smrteľnej posteli. Keď chceš hriechy dobre skryť, musíš sa z nich dobre vyspovedať.*“ Práve obraz tejto skutočnosti videl charizmatický pedagóg don Bosco v jednom názornom tzv. bdelom sne, ktorý naňho samotného veľmi silno zapôsobil a hlboko otriasol jeho chlapcami. Dňa 4. apríla 1869 rozprával:

Tri prekážky dobrej svätej spovede

*S*tál som pri dverách mojej izby a potom som vyšiel von. Popozeral som sa okolo seba a zrazu som bol v kostole uprostred mojich chlapcov. Vyzeralo to, že sa práve pripravujú na svätú spoveď. Obrovský zástup čakajúcich sa tlačil pri mojej spovednici pod kazateľnicou. Keď som sa trochu rozhliadol a popremýšľal, či dokážem všetkých vyspovedať, posadil som sa do spovednice. Hneď nato som ale opäť vstal, aby som našiel viac spovedníkov, ktorí by mi pomohli. Keďže som žiadneho nenašiel, chcel som zájsť do sakristie a zavolať kňaza. Medzi chlapcami som zbadal zopár takých, čo mali okolo krku povraz, ktorý ich škrtil. „Čo znamená ten povraz, spýtal som sa, dajte to dolu!“ Neodpovedali mi a len neustále na mňa hľadeli. „Podme, dajte si ten povraz dolu.“ Chlapec, ktorého som oslovil, mi odpovedal: „*Nemôžem, za mnou ho niekto pevne drží. Podte a presvedčte sa.*“

Zahľadel som sa pozornejšie a zdalo sa mi, akoby som spoza chrbtov mnohých chlapcov videl vytrčať dva veľmi dlhé rohy. Pristúpil som trochu bližšie, aby som lepšie videl. Keď som zašiel za jedného z chlapcov, zbadal som za ním oškľivú beštia so strašnou papuľou. Vyzerala ako veľká mačka s dlhými rohami; to ona priťahovala slučku. Obluda odvrátila svoju škaredú tvár, zakryla si ju labami a prikrčila sa, aby som ju nevidel.

Niektorých chlapcov som sa pýtal ako sa volajú, ale žiaden z nich mi neodpovedal. Tu som sa spýtal toho škaredého zvieraťa, ale to sa o to viac začalo skrývať. Rozkázal som jednému z chlapcov: *„Chod do sakristie a popros, aby ti don Merlone dal nádobu so svätenou vodou.“* O chvíľu sa chlapec vrátil aj so svätenou vodou. Medzitým som zistil, že každý z chlapcov mal za chrbtom skrčeného jedného takéhoto nepríjemného „služobníka“. Zobral som svätenú vodu a povedal som jednej z tých oblúd: *„Povedz mi, kto si!“* To zviera sa na mňa pozrelo, vyplazilo jazyk, vycerilo zuby a chystalo sa skočiť na mňa. *„Okamžite mi povedz, čo tu robíš, ty odporná beštia! Môžeš zúriť, koľko len chceš, ja sa ťa nebojím. Vidíš toto tu? Touto vodou ťa poriadne vyumývam.“*

*Z*vieria na mňa civelo a zľaklo sa. Skrútilo sa tak, že zadné laby malo na pleciach. Znovu sa začalo vzpínať, ale ja som sa naň prenikavo pozrel a zbadal som, že v rukách držalo viacero povrazov. *„A teraz mi povieš, čo tu robíš!“* Zodvihol som nádobu so svätenou vodou. Obluda chcela utiecť. *„Zostaneš tu, to ti rozkazujem!“* Obluda zavrčala a povedala: *„Pozri,“* a ukázala mi slučky. *„Povedz mi, čo znamenajú tie slučky?“* Odpovedala mi: *„Čo, ty to nevieš? Som tu a týmito tromi slučkami držím chlapcov uviazaných, aby sa zle vyspovedali. Týmito slučkami privediem 90 percent ľudí do zatratenia.“* *„A ako to robíš?“* *„To ti nepoviem, lebo potom budeš mladých varovať.“* *„Ja chcem hneď teraz vedieť, čo tieto tri slučky znamenajú. Hovor, inak ťa pokropím svätenou vodou!“* *„Nieeee! Strašné! Radšej ma pošli naspäť do pekla, ale neprskaj na mňa tú vodu!“* Beštia sa vykrúcala, ale potom priznala: *„Prvá slučka zväzuje chlapcov, aby pri spovedi niečo zamlčali. Druhá slučka spôsobí, že sa spovedajú bez ľútosti.“* *„A tretia slučka?“* – Beštia vykrikla: *„Tretiu ti neprezradím. Nestačí ti to? Už bolo toho povedaného až príliš.“* *„Rozkazujem ti, aby si mi to povedala!“* Tu zrazu vyšľahli z jej očí plamene a dokonca aj kvapky krvi a obluda povedala: *„Tretia slučka im bráni dať si pevné predsavzatie a nasledovať radu spovedníka.“* Začal som všetkými smermi kropiť svätenou vodou všetky tie beštie. A tie monštrá, strašne vylakané, zutekali. Musím ešte dodať, že mi tá obluda pred svojím útekem povedala: *„Pozoruj, aký osoh majú chlapci zo svätej spovede. Ovocím spovede musí byť polepšenie. Keď chceš spoznať, či chlapcov držím v slučke, všímaj si, či sa polepšili.“* Vtom som sa zobudil, bol som vo svojej posteli.“

*K*ed don Bosco rozprával o tejto vízii, ukončil ju radou, ktorá v tomto roku milosrdenstva môže platiť aj pre nás: *„Tomuto snu môžete prikladať takú dôležitosť, akú chcete. Je ale pravda, že tento sen presne zodpovedá skutočnosti. Uvedomme si teda, že v týchto dňoch sa nám naskytá možnosť dobrou svätou spovedou a svätým prijímaním získať úplné odpustky. Urobme všetko, čo je v našich silách, aby sme sa vyslobodili zo slučiek diabla!“*

Z talianskeho originálu: Memorie biografiche IX,593

Úplné odpustky

*T*o, čo don Bosco ako osvietený pedagóg vysvetľoval svojim mladým, platí samozrejme aj pre nás, kresťanov dnešnej doby. Každý človek zažíva, že aj napriek úprimnej snahe znovu padá, a hoci pravidelne pristupuje k svätej spovedi, niektorých slabostí a chýb sa dokáže len veľmi ťažko zbaviť. Je to preto, že pri svätej spovedi sú nám síce odpustené všetky hriechy, ale následky, to znamená nezdravé pripútanie k stvoreniam a zatvrdilosť, nám zostávajú. Tieto negatívne následky, ktoré sme si sami zapríčinili, nazýva Katechizmus Katolíckej cirkvi „tresty za hriechy“. Na ich uzdravenie a na prekonanie našej náklonnosti k určitým hriechom zo zvyku a k slabostiam, darúva Cirkev z pokladu milostí Ježiša Krista a zo zásluh svätých odpustky. Každý kresťan môže každý deň získať úplné odpustky za nasledujúcich podmienok:

1. Musí byť v stave posväcujúcej milosti, to znamená, pristúpiť k **sviatosti zmierenia** krátko pred alebo po získaní odpustkov.
2. Musí prijať **sväté prijímanie**, Ježiša, plnosť všetkých milostí.
3. **Pomodliť sa na úmysly Svätého Otca**, napr. Otče náš, Zdravas Mária a Sláva Otcu, alebo aj inú modlitbu.
4. **Vykonať skutok určený Cirkvou**, napr. polhodina poklony pred Najsvätejšou sviatosťou, alebo polhodina čítania Svätého písma, či rozjímavá modlitba ruženca, alebo meditácia všetkých zastavení krížovej cesty.
V tomto Svätom roku milosrdenstva je to tiež prechod cez Svätú bránu v ktoromkoľvek jubilejnom chráme.
5. Pre účinok odpustkov je rozhodujúci náš **vnútorný postoj**. Táto veľká milosť vnútorného uzdravenia a oslobodenia od všetkých „trestov za hriechy“ sa totiž nedá ani kúpiť, ani automaticky získať nejakými náboženskými úkonmi. Je potrebná úprimná túžba byť oslobodený od každej pripútanosti k hriechu, aj k ľahkému hriechu. Naša duša môže zakúsiť želané uzdravenie a posvätenie len vtedy, ak máme túžbu *plniť Božiu vôľu v našom živote, alebo inak vyjadrené, keď chceme Bohu robiť len radosť*. Potom zažijeme, že ak úplné odpustky získame častejšie, zmenia k lepšiemu dokonca náš charakter, pretože nám pomáhajú zanechať sebecké návyky. Toto šťastie potom nezostane len u jedného človeka, ale bude vyžarovať na jeho okolie a na celé ľudstvo. Všetky odpustky môžeme získať aj pre zosnulých, ktorí sa ešte nachádzajú v očistci

Vitazstvo odpustenia

*„Milujte vašich nepriateľov, robte dobre tým, ktorí vás nenávidia.
Žehnajte tým, ktorí vás preklínajú, a modlite sa za tých, ktorí vás prenasledujú.“*

Toto je azda najťažšia úloha, ktorú nám Pán Ježiš dáva.

*Ale ak bolo nejaké srdce zranené a to zranenie v ňom utvorilo múry,
ktoré z vlastnej sily nedokážeme zbúrať alebo ich zbúrať ani nechceme,
tak sa aj pre kresťana vynára oprávnená otázka:*

*„Odkiaľ mám vziať silu urobiť prvý krok, prekročiť vlastný tieň
a vystrieť ruku na zmierenie?“*

Áno, dokonca aj ten, kto chce odpustiť, si musí úprimne priznať:

„Dokážem to len s Božou pomocou, len v jeho sile.“

Jeden pekný príklad, súvisiaci s týmto problémom, nám uviedol P. Patrick Cahill, náš spolubrat z Írska, ktorý od svojej kňazskej vysviacky v roku 2009 pôsobí vo svojej vlasti, a to hlavne v školách farnosti Mitchelstown. Od roku 2016 bol poverený celonárodne spolupracovať na evanjelizácii farností, čo on sám považuje za veľké privilegium. Keď sme ho oslovili s témou duchovný boj, hneď si spomenul na Emmu Sisk, ktorú spoznal asi pred siedmimi rokmi v mládežníckej skupine Youth 2000 na modlitbovom stretnutí. *„Vtedy to bola 19-ročná študentka, plná života a entuziazmu, s jasným pohľadom na módu a štýl. Dnes pracuje Emma pre skupinu Pro-Life. Cestuje po celom Írsku a prihovára sa gymnazistom a stredoškólakom, ktorým hovorí o dôstojnosti ľudského života. Minulý rok počas jednej púte do Medžugoria vydala Emma dojímavé svedectvo o tom, ako dokázala odpustiť a ako to v nej spôsobilo duchovné uzdravenie.“*

Spolu s mojimi dvoma bratmi a sestrou som vyrastala v katolíckej rodine. Ale moja viera nebola hlboká a ako mladá dievča som chodila na svätú omšu len preto, aby som uspokojila rodičov; moje myšlienky boli úplne niekde inde. Keď som mala 13 rokov, začala som navštevovať strednú školu v susednom meste Mitchelstown. Bolo to pekné obdobie a ako mladý človek som s radosťou získavala nové skúsenosti. Spolu so svojimi spolužiakmi som denne cestovala v školskom autobuse a práve tam prišlo k tej dramatickej udalosti, ktorá poznačila môj ďalší život.

Keď som mala 16 rokov, spolužiaci v autobuse ma odrazu začali šikanovať a vysmievať sa mi. Samozrejme, tento mobing mal svoju predohru. Začalo sa to potom, keď som počas letnej brigády v rodnom meste Ballyporeen bola svedkom krádeže a nahlásila som ju šéfovi. Problém pritom bol však ten, že zlodeji, ktorým ukradnutú sumu peňazí stiahli z príjmu, boli všetko chlapci a dievčatá, ktorí ako študenti so mnou každé ráno cestovali v autobuse do Mitchelstownu. V septembri, keď sa opäť začala škola, len čo som nastúpila do autobusu, začali mi nadávať a hádzať do mňa rôzne veci. Keď som vystupovala, ich nadávky sa niesli za mnou. Najprv som sa snažila to všetko ignorovať a myslela som si: *„Keď budú vidieť, že ma tým nedokážu nahnevať a že sa tým nenechám uraziť, sami s tým prestanú, lebo ich to bude nudiť.“* Ale to sa nestalo. Stále viac a viac pribúdalo tých, čo mi nadávali a podrážali mi nohy. Mobing, ktorý bol stále agresívnejší a na konci až násilnícky, trval celé mesiace.

*T*oto všetko sa za pár mesiacov ťažko odrazilo na mojom citovom živote a psychickom zdraví. Veci, ktoré ma predtým tešili a robili ma šťastnou, ako napr. tanec alebo čas trávený s priateľmi a s mojou rodinou, mi už nedávali vôbec nič. Začala som trpieť depresiami a chcela som byť vždy sama. Keď som bola už takmer úplne na dne, pomyslela som si: *To už nezvládnem!* Spôsob, ako ma ponižovali a ničili, ma utvrdil v tom, že na mne neexistuje nič dobré a hodnotné. Mala som 17 rokov a bola som úplne hotová, úplne zlomená. Moja sebadôvera a celá moja osobnosť boli v troskách. Vnútorne plná neistoty, hnevu, zloby, hanby a bolesti som bola v hĺbke svojho ja presvedčená: *Takto sa budeš cítiť teraz po celý zvyšok svojho života!*

Ale vlastne som necítila už vôbec nič a nikto ma nedokázal uzdraviť. Aby som sa zbavila tohto zla nahromadeného v mojom vnútri a oslobodila sa od negatívnych vnútorných pocitov, začala som sa sama zraňovať. A aby som v sebe otupila bolesť, hľadala som pomoc v alkohole.

*A*ko nočná mora bola pre mňa napríklad noc Halloween v roku 2007 u nás doma, v mojom rodnom meste Ballyporeen, keď ma ako svorka obklúčilo a napadlo 25 – 30 mladých ľudí, ktorých som poznala zo školského autobusu. Jedno dievča sa prejavilo zvlášť kruto a surovo, brutálne ma bilo a ťahalo za vlasy. Nakoniec som padla na zem. Ešte si spomínam, ako som sa tam na zemi zvíjala a pred sebou som videla vytrhané chumáče mojich vlasov. Vtedy v noci mi pomohol jeden muž, ktorý šiel okolo a videl, čo sa stalo. Ako moderný „dobrý samaritán“ sa zastavil a rozohnal ten zúrivý zhuk mladých.

Jediným dôvodom, prečo som sa koncom roka 2007 rozhodla ísť na duchovné cvičenia Youth 2000 pre mladých katolíkov z našej oblasti, bolo moje zúfalstvo. Chcela som byť – nech by to stálo čo-koľvek – opäť sama sebou a bola som ochotná dať za to všetko. Pritom som vôbec netušila, že toto rozhodnutie od základov zmení celý môj život. Počas svätej omše ma Boh mimoriadne obdaroval; jednoducho a prirodzene som po prvýkrát zacítila jeho prítomnosť, ako aj jeho lásku ku mne.

*D*ovtedy bol pre mňa Boh vždy veľmi ďaleko, vzdialený. Ani som nevedela, že ma hlboko miloval alebo že túžil po tom, aby mal so mnou vrúcny osobný vzťah. Čo mi bolo hneď jasné a čo ma v mojej situácii utešilo, bola skutočnosť, že aj Ježiš trpel nespravodlivo, vinou druhých. A tak som sa v jednom okamihu, ktorý môžem nazvať len okamihom milosti, rozhodla, že dám Bohu šancu. Chcela som ho lepšie spoznať, a tak som vstúpila do mládežníckej skupiny Youth 2000 v mojej farnosti, kde som sa po prvýkrát vo svojom živote skutočne úprimne a z hĺbky srdca modlila.

*M*oje uzdravenie neprišlo síce ihneď, nebolo to odrazu, ale keď som sa začala modliť, aj veci sa začali meniť. Čoskoro som cítila radosť, že som sa raz týždenne mohla modliť s modlitebnou skupinou v eucharistickej prítomnosti Pána Ježiša.

Počas jedného z týchto večerov som pri modlitbe prežila niečo veľmi zaujímavé. V duchu som si práve predstavovala, že som v nebi, pri Bohu, keď sa v tom okamihu blížili k nebeskej bráne práve tí ľudia, ktorí mi tak veľmi ublížili, ktorí ma urážali a zraňovali. Boh ich ale do neba nechcel vpustiť. Povedal: „*Pre to, čo ste urobili Emme, sem nemôžete vstúpiť.*“ Bez rozmýšľania som sa obrátila na Boha a nástojčivo som ho prosila: „*Nechaj ich vojsť, nepotrestaj ich za ich správanie voči mne. Ja im odpúšťam!*“ V tom okamihu som pochopila, že som spolužiakom vo svojom vnútri celkom odpustila a chcela som pre nich len to najlepšie – nebo. Starosť o ich dušu bola pre mňa dôležitejšia ako bolesť, ktorú mi spôsobili.

*A*no, nakoniec som bola vďaka modlitbe schopná odpustiť tým, ktorí ma zranili. A Ježiš ma oslobodil od všetkých negatívnych myšlienok a pocitov, ktoré sa vo mne nahromadili. Hovoriť v dnešnom svete o odpustení a zmierení, to je veľmi ťažké. Oboje si totiž často zamieňame so slabosťou. Ja som zrazu pochopila, že bez odpustenia nie je možný pravý pokoj. Veď my všetci – či chceme, alebo nie – sme zapojení do duchovného boja. Nikto nemôže zostať na neutrálnej pôde. A diabol nechce prehrať tento boj; za žiadnu cenu. Chce nenávisť a vojnu. Chce zatvrdnuté srdcia, ktoré sú nemilosrdné, nezmieriteľné a nepokojné. Ale Boh nám pre tento boj daroval Pannu Máriu. Keď sa obrátíme na ňu, ona nás obráni pred útokmi diabla. Keď padneme alebo sa zraníme v duchovnom boji, pomôže nám znovu vstať, aby sme bojovali ďalej. Koniec koncov víťazstvo nezískame zbraňami alebo peniazmi, ale – a to môžem osobne a šťastne dosvedčiť – tým, keď dovolíme Bohu, aby zmenil naše srdcia, keď sa naučíme milovať a odpúšťať.

*H*oci odvtedy uplynulo takmer 10 rokov, nie je ani teraz jednoduché stretať tých, ktorí ma šikanovali. Keďže všetci bývame v tej istej štvrti, niekedy sa stretneme – v obchode alebo na ulici. Pozdrav, na ktorý sa pri stretnutí známych čaká, mi padne dosť zaťažko. Ak ale tá druhá osoba nadviaže potom rozhovor, celú situáciu to hneď uľahčí. Musím si aj ja priznať, že som v minulosti robila chyby a veci, na ktoré dnes vôbec nie som pyšná. Preto si teraz myslím, že aj oni si raz uvedomia, aké nesprávne bolo ich konanie. Keď sa naše cesty skrižia, snažím sa vnútorne im opätovne odpustiť. Božia milosť a jeho pranie, aby sme milovali každého, mi k tomu dávajú silu. Kým je pre mňa ľahké milovať len mojich priateľov, je a zostáva tu stále pre mňa ako výzva Ježišova prosba, aby som milovala aj svojich nepriateľov.

Po skončení štúdia som niekoľko rokov pracovala ako žurnalistka. Potom som sa však vzdala tohto zamestnania, pretože som si uvedomila Ježišovu prosbu, aby som ho vo svojom živote dala na prvé miesto. A tak sa teraz zasadzujem za tie najmenšie a nevinné Božie stvorenia, za nenarodené deti. Žiakom a študentom, predovšetkým však dievčatám zdôrazňujem hodnotu nového, vznikajúceho života a všetkých povzbudzujem, aby svoje dieťa vždy prijali.

Obeta svätej omše

Vyvrcholenie duchovného boja, ktorý obopína všetky časy, sa uskutočnilo na Kalvárii.

Tu božský Vykupiteľ porazil peklo a celú jeho moc a vykúpil všetko stvorenie svojou smrťou a svojím utrpením, ktoré niesol s nekonečnou láskou v zjednotení so svojou spoluvykupujúcou bolestnou Matkou. Preto mohol povedať:

„A ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe“ (Jn 12,32).

Pri každej svätej omši sa sprítomňuje a pôsobí obeta kríža. Táto obeta je tou najsilnejšou zbraňou, pretože Pán Ježiš, Bohočlovek sám, bojuje a víťazí.

*P*án Ježiš neporazil moc hriechu, smrti a celé peklo tým, že by ich odstránil a nechal prepadnúť do ničoty, ale tým, že hriech, utrpenie a smrť na Kalvárii zvnútra vykúpil a premenil svojou božskou láskou. Preto z obety kríža, ktorá je skutočne prítomná pri každej svätej omši, prúdi nekonečne veľa milostí. O tom bol právom presvedčený aj svätý Ján Mária Vianney, keď povedal: „*Jedna jediná*

svätá omša má väčšiu cenu ako všetky modlitby a obety všetkých ľudí všetkých čias, lebo je to modlitba a obeta Bohočloveka.“

Nevyhnutne sa tu vynárajú otázky: Keď Pán Ježiš porazil **smrť**, prečo potom ešte zomierame? Keď porazil **hriech**, prečo potom ešte žijeme vo svete, v ktorom sa tak veľa hreší? Keď porazil démonov a celé **peklo**, prečo má dnes satan tolko moci ako nikdy predtým? Kde je víťazstvo Božej lásky? Na to, aby boli v nás a okolo nás viditeľné plody vykúpenia, je potrebná naša osobná spolupráca. Nemalo by nás v žiadnom prípade znechutiť poznanie, že sme takí malí a cítime sa bezmocní. Aj svätá Faustína si tak pripadala. Ale Pán Ježiš jej dal poznať inú pravdu. Vo svojom Denníčku píše: „Zdvojnásobila som svoje modlitby a obety za drahú vlasť, ale vidím, že som iba kvapka oproti vlne zla. Ako môže kvapka zastaviť vlnu? Ó, áno. Sama od seba je kvapka ničím, ale s tebou, Ježišu, sa smelo postavím proti celej vlne zla, a dokonca proti celému peklu. Tvoja všemohúcnosť môže všetko.“ (Denníček č. 686) Pán Ježiš ju naučil aj to, aby sa s ním úzko zjednocovala počas svätej omše a aby jeho krv a jeho rany obetovala ako zadostučinenie nebeskému Otcovi: „Jedného dňa mi Ježiš povedal, že zošle trest na jedno z najkrajších miest v našej vlasti. Trest mal byť podobný tomu, ktorým Boh potrestal Sodomu a Gomoru ... zmocnila sa ma triaška a prenikla moje srdce. Mlčky som sa modlila. Po chvíli mi Ježiš povedal: ‚Dieta moje, úzko sa so mnou spájaj počas obety svätej omše a obetuj nebeskému Otcovi moju krv a moje rany na odčinenie za hriechy tohto mesta. Opakuj to bez prestania počas celej svätej omše. Rob tak sedem dní.‘ Na siedmy deň som uvidela Ježiša v jasnom oblaku a začala som ho prosiť, aby sa pozrel na mesto a celú našu krajinu. Ježiš na ne láskavo pozrel. Keď som videla Ježišovu dobroprajnosť, začala som ho pokorne prosiť o požehnanie. Vtom Ježiš povedal: ‚Kvôli tebe požehnávam celú krajinu.‘“ (Denníček č. 39)

*„Dieta moje, úzko sa so mnou spájaj počas obety svätej omše
a obetuj nebeskému Otcovi moju krv a moje rany na odčinenie za hriechy tohto sveta.
Opakuj to bez prestania počas celej svätej omše.“*

Svätá Faustína to mala všetko zapísať, pretože nielen ona, ale aj my môžeme v zastúpení orodovať a prosiť, keď budeme robiť to, čo Pán naučil ju. Potom sa milosť vykúpenia, ktorá bola pred 2000 rokmi vytrpená, stane účinnou i teraz v dnešnom svete. Na to nepotrebujeme byť ani bohatí či inteligentní, ani mladí či zdraví, ale potrebujeme živú vieru a detskú dôveru. Možno aj preto si Boh vybral vo Fatime deti, ktoré nevedeli ani čítať, ani písať, aby ich naučil klaňať sa a v zastúpení prinášať obety za obrátenie hriešnikov. Začiatkom roku 1916 sa 6-ročnej Hyacinte, 8-ročnému Františkovi a 9-ročnej Lucii zjavil anjel. Lucia si spomína: „Bol to štrnásť-pätnásťročný mladík, žiarivejší než krištál v slnečnom svetle“ ... Boli sme veľmi prekvapení a takmer vo vytržení. Neprehovorili sme ani slovo. Keď k nám prišiel, povedal: ‚Nebojte sa, som anjel pokoja. Modlite sa so mnou.‘ Pokľakol a sklonil čelo až na zem. My sme urobili to isté a opakovali slová, ktoré sme ho počuli hovoriť:

*„Môj Bože, verím v teba, klaniam sa tí,
dúfam v teba a milujem ťa. Prosím za odpustenie pre tých,
ktorí v teba neveria, neklaňajú sa tí, nedúfajú v teba a nemilujú ťa!
Keď sme to trikrát zopakovali, vstal a povedal: ‚Takto sa modlite!‘“*

*V*lete toho istého roku sa im znovu zjavil anjel a vyzval ich: „Všetko, čo môžete, prinášajte ako obeť zmierenia za hriechy ... a ako prosbu za obrátenie hriešnikov. Dosiahnete tak mier pre svoju vlasť. Ja som jej anjel strážny, anjel Portugalska!“

Na jeseň 1916 sa im anjel zjavil tretíkrát. V ruke držal kalich a nad ním hostiu, z ktorej kvapky krvi padali do kalicha. Kalich s hostiou nechal vznášať sa vo vzduchu. Medzitým si pokľakol na zem a trikrát opakoval modlitbu poklony „na uzmiernenie za potupy, rúhania a ľahostajnosť, ktorými je Pán Ježiš urážaný.“ Potom tri deti prijali z ruky anjela prvé sväté prijímanie. Lucia ďalej rozpráva: „Potom vstal, znova vzal kalich a hostiu, hostiu dal mne a obsah kalicha dal vypiť Hyacinte a Františkovi so slovami: „Prijmite telo a pite krv Ježiša Krista, ktorý je nevďačnými ľuďmi ťažko urážaný. Robte pokánie za ich hriechy a utešujte vášho Boha!““

Úcta k Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie a päť prvých sobôt

*N*ie je to zaujímavé, že Boh zjavil deťom najvýznamnejší plán pokoja a mieru 20. storočia, aby ním zabránili druhej svetovej vojne a umožnili obrátenie Ruska? Panna Mária nám okrem ruženca a zasvätenia sa jej Nepoškvrnenému Srdcu (o tom budeme písať v nasledujúcom čísle) darovala ďalšiu duchovnú zbraň: **zmierne sväté prijímanie**. Azda aj pre jednoduchosť týchto mocných prostriedkov ich biskupi a kňazi podceňovali a ľuďom nevysvetľovali, a preto, žiaľ, sa sotva praktizovali.

Dňa 10. decembra 1925 sa počas večernej modlitby celkom nečakane zjavila sestre Lucii Panna Mária s Ježiškom na rukách. Božské Dieťa povedalo: „Maj súcit so srdcom svojej najsvätejšej Matky, so srdcom ovinutým trnmi, ktorými ho nevďační ľudia neustále prebodávajú, a nikto nekoná zmierne skutky, aby ich odstránil.“ Potom povedala Panna Mária: „Dcéra, pozri na moje srdce ovinuté trnmi, ktorým ho nevďační ľudia svojím rúhaním a nevďakom zraňujú. Aspoň ty sa usiluj utešiť ma.“ Nato prosila Luciu, aby počas **piatich po sebe nasledujúcich mesiacov každú prvú sobotu v mesiaci** prijala zmierne sväté prijímanie, pomodlila sa ruženec a strávila 15 minút pri rozjímaní tajomstiev ruženca. Aby sme boli v stave milosti, Kráľovná ruženca prosí o to, aby sme pár dní predtým pristúpili k svätej spovedi. Panna Mária dala aj príslub, že kto si vykoná pobožnosť prvých sobôt, pri tom bude ona stáť v hodine smrti so všetkými milosťami potrebnými ku spáse.

*P*rečo má zmierne sväté prijímanie taký mocný účinok? Vlastne je to jednoduché: svätokrádežami a zneuctením Oltárnej sviatosti dáva človek satanovi moc, a ten ju vo svojej bezuzdnej nenávisti využíva na to, aby na nás všetkými možnými spôsobmi privolal nešťastie a vojny. Naopak, keď s láskou prijímame sväté prijímanie ako zadosťučinenie, tak bude opäť zbavený svojej moci. Takýmto spôsobom môže každý veriaci pomôcť Panne Márii, aby sa na zemi mohlo čoskoro uskutočniť víťazstvo jej Nepoškvrneného materinského Srdca.

Prameň: Sr. Lucia hovorí o Fatime, 1987

*N*ech týchto sedem rokov,
ktoré nás delia od stého výročia zjavení,
urýchlia ohlásené víťazstvo
Nepoškvrneného Srdca Panny Márie
na slávu Najsvätejšej Trojice.

*Pápež Benedikt XVI.
13. mája 2010 vo Fatime*